

Arrest

nr. 218 620 van 21 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Bidsprinkhanenlaan 21
1170 WATERMAAL-BOSVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 december 2018.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet. Zij verklaarde dat zij vreest te worden vermoord door de broer van G. V. en stelde ook dat haar neef M. C. op 25 februari 2018 werd verwond door V. V., een neef van G. V.. Daarnaast zou de eigenaar van de bank waar haar broer (die nog steeds in de gevangenis verblijft) zijn geld had staan, al zijn geld hebben gestolen.

Ter ondersteuning van haar huidig verzoek om internationale bescherming legt zij volgende documenten neer: haar Albanese identiteitskaart (van 12.06.2009); een begeleidende brief van haar advocaat waarin haar relaas in detail wordt beschreven (van 14.05.2018); een attest van een psychologe (van 07.06.2016 – reeds neergelegd bij haar vorig verzoek) waarin zij attesteert dat verzoekster angstgevoelens heeft en dat zij lijdt aan huilbuien en hoofdpijn onder meer ten gevolge van het geweld dat haar schoonfamilie tegen verzoekster en haar voormalige echtgenoot gebruikte; de door haar psychologe op basis van haar verklaringen gemaakte samenvatting van haar asielmotieven (reeds neergelegd bij haar vorig verzoek); een attest van haar psychologe (van 05.07.2017) waarin zij verwijst naar haar eerdere rapport en de samenvatting van haar relaas en stelt dat verzoekster aan posttraumatische symptomen lijdt en aan psychologische problemen ten gevolge van haar situatie in België; een attest van haar psychologe (van 04.05.2018) met opnieuw een overzicht van haar problematiek ten gevolge van problemen in Albanië en haar situatie in België; een doorverwijsbrief van een arts omwille van problemen aan haar oor; een medisch attest (van 21.01.2018) waarin wordt gesteld dat zij pijn heeft na een aanval door haar baas; de verklaring die haar zus L. neerlegde naar aanleiding van haar verzoek om internationale bescherming in Frankrijk (reeds neergelegd bij haar vorig verzoek); een gedeeltelijke kopie van de Belgische tijdelijke verblijfsvergunning van haar oom L. M. (van 12.05.2017).

Haar eerste verzoek werd door het Commissariaat-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zij enerzijds niet aannemelijk had gemaakt daadwerkelijk in een vendetta betrokken te zijn en anderzijds niet aannemelijk had gemaakt dat er voor haar in Albanië onvoldoende beschermingsmogelijkheden ter beschikking zouden zijn. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 90 159 van 23 oktober 2012.

Haar tweede verzoek werd niet in overweging genomen door Dienst Vreemdelingenzaken.

Haar derde verzoek werd niet in overweging genomen door de commissaris-generaal. Zij diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonde in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Verzoekster wijst er op dat zij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoekster op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekster in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 8, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek op nuttige wijze naar voren kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd aan verzoekster verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel

was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het krantenartikel waaruit zou blijken dat haar neef M. C. zou zijn verwond door V. V., gevoegd aan haar verzoekschrift, maakt reeds deel uit van het administratief dossier. De Raad merkt op dat verzoekster niet heeft aangetoond dat M. C. familie van haar zou zijn en uit het krantenartikel blijkt ook niet dat het incident zou kaderen in een bloedvete.

Verzoekster betwist en bekritiseert, doch weerlegt noch ontkracht de vaststellingen omtrent haar voorgelegde medische documenten: "Voorts wordt vastgesteld dat uw advocate in haar begeleidende brief geen nieuwe elementen aanhaalt maar louter zaken herhaalt die in het kader van uw vorige verzoeken reeds werden beoordeeld, zoals de problemen die u zou hebben gekend met uw schoonfamilie en met uw familie in België en uw psychologische problemen. Deze vormen dan ook geen nieuw element. Over de door uw psychologe en advocate beschreven psychologische problemen die u zou kennen, kan hoe dan ook worden verwezen naar de vorige beslissing waarin werd gesteld dat een attest van een psychologe onmogelijk op objectieve wijze uitspraak doen over de oorzaken van uw door haar gediagnosticeerde psychische problematiek. De psycholoog doet immers hoogstens vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt waarbij hij of zij bij het vaststellen van een diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk is van hetgeen hem of haar in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Bijgevolg hebben deze attesten geen enkele invloed op de (on)geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen."

Verzoekster stelt dat: "In geval van terugkeer, zouden de psychologische problemen van verzoekster en haar posttraumatische stress nog veel erger worden, tot een punt dat een terugkeer naar haar land van herkomst helemaal ondraaglijk en ondenkbaar zou worden.

In haar arrest van 24.04.2018, is het HvJEU echter van mening dat het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zich verzet tegen het feit dat een lidstaat een onderdaan uit een niet-EU-land zou verwijderen als de psychische stoornissen waaraan hij lijdt hierdoor aanzienlijk en onherroepelijk verergerd zouden worden⁴." De Raad wijst er evenwel op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De bevoegdheid van de Raad is in casu beperkt tot het beoordelen of verzoekster al dan niet aanspraak maakt op de status van vluchteling, dan wel deze van subsidiaire bescherming.

Verzoekster haalt aan dat een aantal van haar familieleden zouden zijn erkend als vluchteling in Frankrijk. De Raad merkt op dat elk verzoek individueel dient te worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoekster, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Elk verzoek dient op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die een verzoek indient op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekster kan zich derhalve geenszins steunen op de erkenningen in hoofde van haar familieleden, doch zij dient op een voldoende concrete manier aan te tonen dat zij in haar land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt, alwaar zij echter in gebreke blijft. Het loutere feit dat haar familieleden in Frankrijk zouden zijn erkend als vluchteling, houdt geenszins de verplichting in om ook verzoekster als vluchteling te erkennen. Bovendien betreft het een blote bewering aangezien deze stelling niet met documenten wordt ondersteund.

Daar waar verzoekster poneert te behoren tot een bepaalde sociale groep, wijst de Raad er op dat het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de verzoekster wordt vervolgd. De verzoekster moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

Een verwijzing naar algemene informatie, zoals naar artikelen en rapporten omtrent o.a. bloedwraak en problemen binnen het justitieel en politieel apparaat in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te

worden aangetoond en verzoekster blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

6. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 december 2018, voert verzoekende partij aan dat zij niet akkoord is met het feit dat zij door de DVZ werd verhoord. Zij stelt dat dit niet hetzelfde is als bij het CGVS, temeer er geen specifieke maatregelen in acht zijn genomen gelet op haar extreem kwetsbaar profiel. Verzoekende partij wijst erop dat zij kampt met psychische problemen en dit een reden is om haar in bijzondere omstandigheden te ondervragen. Verzoekende partij verwijst naar de erkenning als vluchteling van familieleden en de verklaringen van haar zus. Verzoekende partij herhaalt dat zij extreem kwetsbaar is en slachtoffer dreigt te worden van gedwongen prostitutie.

Verzoekende partij voert aan dat zij niet akkoord is met het feit dat zij door de DVZ werd verhoord. Zij stelt dat dit niet hetzelfde is als bij het CGVS, temeer er geen specifieke maatregelen in acht zijn genomen gelet op haar extreem kwetsbaar profiel. Verzoekende partij wijst erop dat zij kampt met psychische problemen en dit reden is om haar in bijzondere omstandigheden te ondervragen. De Raad wijst eerst en vooral op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “5. Verzoekster wijst er op dat zij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoekster op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekster in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te

lichten (stuk 8, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd aan verzoekster verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.” De Raad merkt op dat verzoekende partij niet concretiseert welke elementen zij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het Commissariaat-generaal en zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure.

Zij stelt verder dat dit niet hetzelfde is als bij het CGVS, temeer er geen specifieke maatregelen in acht zijn genomen gelet op haar extreem kwetsbaar profiel en wijst er op dat zij kampt met psychische problemen en dit reden is om haar in bijzondere omstandigheden te ondervragen. De Raad merkt op dat uit de “Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ” van verzoekende partij (administratief dossier, stuk 7) blijkt dat zij geen elementen heeft opgeworpen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Uit voorgaand document blijkt enkel dat verzoekende partij bij de eerste vraag heeft gesteld dat: *“Ik wil wel opmerken dat ik soms emotioneel word als ik over mijn problemen moet praten.”* Hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoekende partij specifieke maatregelen zou hebben nodig gehad omwille van haar extreem kwetsbaar profiel tijdens het gehoor op de DVZ, laat staan bij een eventueel gehoor op het CGVS. Daarnaast toont verzoekende partij met bovenstaand zeer algemeen betoog ook niet aan dat haar rechten niet gerespecteerd zouden zijn en dat zij in de gegeven omstandigheden niet zou kunnen voldoen hebben aan haar verplichtingen. Bovendien blijkt uit de lezing van de “verklaring volgend verzoek” van verzoekende partij (administratief dossier, stuk 8) dat het gehoor op de DVZ op normale wijze heeft plaatsgevonden. Verder haalt zij ook niet aan welke specifieke steunmaatregelen moesten toegekend worden en welke invloed deze zouden hebben gehad op het verloop van haar procedure en het al dan niet voorleggen van nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers het verzoek niet-ontvankelijk.

Voorts wijst de Raad op de grond in de beschikking waar omtrent haar voorgelegde medische documenten het volgende wordt gesteld: *“Verzoekster betwist en bekritiseert, doch weerlegt noch ontkracht de vaststellingen omtrent haar voorgelegde medische documenten: “Voorts wordt vastgesteld dat uw advocate in haar begeleidende brief geen nieuwe elementen aanhaalt maar louter zaken herhaalt die in het kader van uw vorige verzoeken reeds werden beoordeeld, zoals de problemen die u zou hebben gekend met uw schoonfamilie en met uw familie in België en uw psychologische problemen. Deze vormen dan ook geen nieuw element. Over de door uw psychologe en advocate beschreven psychologische problemen die u zou kennen, kan hoe dan ook worden verwezen naar de vorige beslissing waarin werd gesteld dat een attest van een psychologe onmogelijk op objectieve wijze uitspraak doen over de oorzaken van uw door haar gediagnosticeerde psychische problematiek. De psycholoog doet immers hoogstens vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt waarbij hij of zij bij het vaststellen van een diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk is van hetgeen hem of haar in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Bijgevolg hebben deze attesten geen enkele invloed op de (on)geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen.*

Verzoekster stelt dat: “In geval van terugkeer, zouden de psychologische problemen van verzoekster en haar posttraumatische stress nog veel erger worden, tot een punt dat een terugkeer naar haar land van herkomst helemaal ondraaglijk en ondenkbaar zou worden.

In haar arrest van 24.04.2018, is het HvJEU echter van mening dat het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zich verzet tegen het feit dat een lidstaat een onderdaan uit een niet-EU-land zou verwijderen als de psychische stoornissen waaraan hij lijdt hierdoor aanzienlijk en onherroepelijk verergerd zouden worden⁴.” De Raad wijst er evenwel op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De bevoegdheid van de Raad is in casu beperkt tot het beoordelen of verzoekster al dan niet aanspraak maakt op de status van vluchteling, dan wel deze van subsidiaire bescherming.”

Waar verzoekende partij verwijst naar de erkenning als vluchteling van familieleden, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Verzoekster haalt aan dat een aantal van haar familieleden zouden zijn erkend als vluchteling in Frankrijk. De Raad merkt op dat elk verzoek individueel dient te worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoekster, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Elk verzoek dient op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die een verzoek indient op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekster kan zich derhalve geenszins steunen op de erkenningen in hoofde van haar familieleden, doch zij dient op een voldoende concrete manier aan te tonen dat zij in haar land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt, alwaar zij echter in gebreke blijft. Het loutere feit dat haar familieleden in Frankrijk zouden zijn erkend als vluchteling, houdt geenszins de verplichting in om ook verzoekster als vluchteling te erkennen. Bovendien betreft het een blote bewering aangezien deze stelling niet met documenten wordt ondersteund.”*

Met betrekking tot de verklaringen van haar zus, wijst de Raad naar hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld in de bestreden beslissing: *“De verklaring van uw zus L.(...) (een getypt document zonder handtekening, dat u reeds neerlegde bij uw vorige verzoek) heeft geen enkele bewijswaarde, evenmin als het door uw psycholoog opgestelde overzicht van de feiten (dat u ook reeds neerlegde bij uw vorige verzoek).”*

Verzoekende partij stelt dat zij slachtoffer dreigt te worden van gedwongen prostitutie. De Raad merkt op dat indien het voorgaande zich zou voordoen in België, de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad enkel uitspraak kunnen doen over haar vrees ten opzichte van haar land van herkomst en zij zich voor eventuele problemen in België tot de relevante autoriteiten dient te wenden. Indien het voorgaande zich zou voordoen in Albanië, merkt de Raad op dat zij nog steeds niet aannemelijk heeft gemaakt dat er voor haar in Albanië onvoldoende beschermingsmogelijkheden ter beschikking zouden zijn voor haar beweerde problemen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS